

VIDA PARROQUIAL

Del 1 al 8 de març 2020

* De dilluns a divendres un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.

* **Confessions:** 30 minuts abans de les misses i sempre que algú ho demani.

* **Defuncions:** Preguem Déu per Josep Mª Portillo Martínez (24 de febrer) i per Cristóbal Guerrero Sevillano (27 febrer).

* **Via Crucis:** Tots els diumenges de Quaresma, a la parròquia a les 19h.

* **Necessitem voluntaris per obrir l'església:** Un grup de voluntaris ja s'encarreguen de mantenir oberta unes hores l'església del nostre poble. Però volem ampliar aquest horari per tal que estigui el màxim de temps obert. Si esteu interessats en aquest servei podeu dirigir-vos a la parròquia o bé trucant al tel. 619936023 (Joan).

* **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, els **dijous de 17h. a 19h.** a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 18,45h.

* **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.
Tel. 93 7926144 mail: santandreu473@arqbcn.cat
Web arxiprestat : arxiprestatdemataro.org

HORARI DE MISSES:

PARRÒQUIA: Diumenges i festes de precepte 11,30h. 20h. (castellà)

Dissabtes vespre i vigílies festius: 20h.

Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.

Dimecres a les 10h. (Capella Germans Franciscans).

ESGLÉSIA DE SANT PERE: Diumenges i Festius a les 13h.

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

1 març 2020. Diumenge I de Quaresma. Cicle A. n° 9

Lectures: Gn 2, 7-9; 3, 1-7 Rm 5, 12-19 Mt 4, 1-11

→ Sentim-nos beneïts per Déu ←

LA QUARESMA: UNA GRAN OPORTUNITAT

La Quaresma ens dona la gran oportunitat de posar a prova l'autenticitat del nostre «ésser cristià». Posar a prova consisteix a sotmetre alguna cosa a una situació difícil, perquè posi de manifest la seva capacitat i fortalesa. Així se sol fer amb materials, institucions, fins i tot persones en la professió, etc. El temps de Quaresma ens serveix per a créixer i madurar, precisament perquè evoquem, revivim, les proves que ens permeten trobar, adonar-se, reconèixer, què hi ha realment al nostre cor; des d'aquí avançar i créixer en l'Esperit. Ja ho va dir Jahvè al Poble d'Israel: «*Et vaig fer passar pel desert per a saber què hi havia en el teu cor*».

Tota l'Església i tots en l'Església hem de créixer travessant proves, algunes comunes a tothom i altres més pròpies d'un estat o carisma. Així, ja que estem centrats en el laïcat i els grans reptes que té avui plantejats, reconeixem aquestes proves que han de travessar els cristians laics, per la seva particular condició de viure la pròpia fe, com a membres de l'Església i inserits en el món.

Sant Pau VI, quan encara era Mons. Joan Baptista Montini va mantenir una rica conversa amb el seu amic, el filòsof Jean Guitton, cristià laic molt conscient de la seva missió en el món de la cultura i també de la política. El cardenal li va fer observar:

« *La seva prova de laic, cal sentir-la; jo diria fins i tot que cal sofrir-la. No hi ha solució fàcil per al que és per naturalesa difícil. Quan cal estar dividit, cal suportar per amor l'estar dividit...* »

Al·ludeix a les tensions ideològiques en el món i en l'Església, per acabar subratllant:

« *No tingui por per no sentir-se còmode en aquest món. Res no és còmode en aquest lloc de pas... Tasca dels filòsofs cristians i dels laics: evitar que les veritats de fe esdevinguin mers símbols de realitats humanes.* »

Per què tantes vegades el cristià no «està còmode» en el món? per què fins i tot, encara que sigui de naturalesa diferent, es queixa de l'Església? Com en tantes altres ocasions, viure aquesta tensió està lluny de constituir un signe de falta d'autenticitat del laic. Al contrari, demostra que viu quelcom que

experimenta tot veritable deixeble de Crist: viure a fons en el món, compartint les seves alegries, sofrint les seves faltes, i ressuscitant constantment en esperança. Això no és una fórmula que, aplicada d'una vegada per sempre, es té assumida, com adquirida, en el baptisme o en un acte de fe i conversió joiosa.

Si se'ns permet aquesta comparació, direm que, com que la crisi és crònica, a manera de malaltia, sempre serà necessària la medicina. La medicina es pren com a prova, que, assumida humilment, ens permet créixer, madurar, avançar en el camí apassionant en el seguiment lliure i responsable de Crist.

Mons. Agustí Cortés, bisbe

SUPERAR LA TEMPTACIÓ

La lectura del Gènesi ens presenta l'origen humil de l'home: la pols; però a l'hora descobrim com Déu introdueix la seva dignitat quan alena damunt d'ell, és a dir, li dona la força del seu amor. Sant Agustí dirà que l'amor de Déu és el més profund que l'home rep de Déu. Hi confia tant que li ofereix el jardí on hi ha tots els dons de la creació, perquè els treballi, exceptuant l'arbre de la vida i del coneixement, és a dir, allò que és propi de Déu. La temptació és el de voler anar més enllà, per ser com Déu; tenir el domini de la vida. La temptació consisteix a ser més, a augmentar el desig i comparar-se igual que els àngels, a jugar a ser déus.

L'experiència del desert sovint s'entén com una experiència que afebleix l'esperit, quan de fet és tot el contrari. L'Esperit porta Jesús al desert,

però el qui el tempta és el maligne. És en aquest context que hem d'entendre que les respostes de Jesús, són les respostes d'aquell qui precisament explicita d'una manera més clara l'opció per Déu, encara que les propostes del temptador vulguin

trencar aquestes opcions. Si Adam i Eva cauen en la temptació perquè no van creure en la paraula, Jesús fa tot el contrari, la Paraula reforça i justifica les seves conviccions. El que és veritablement important és que sigui la paraula de Déu la que ajudi a superar la temptació.

REFLEXIÓ DE SANT PAU

A partir del que s'ha vist en la narració del Gènesi i en la fermesa de Jesús, Pau ofereix la clau absolutament positiva del que significa Jesús per a l'home. No es tracta de posar el dit acusador sobre Adam, sobre l'home, accentuant el sentiment de culpabilitat, sinó el do alliberador de la gràcia que per Jesús Déu ha fet a l'home. Cal adonar-se que el fonament de la realitat humana no és el pecat, per més real que sigui, sinó la gràcia. Per això és important que l'edifici de l'espiritualitat es basteixi no des del pecat, sinó des del regal del do de Déu. I és precisament amb agraïment que podem admirar la realitat creada. No ha de ser la por, i menys encara actituds paranoiques que només generen desconfiança, sinó la meravellosa història d'amor per la qual, amb Jesús, l'home és beneït. Com n'és d'important sentir-se beneït per Déu.